

Niskaset tänään ja huomenna

---

puhe Haapavedellä 9.8.2015

Olemme saaneet nauttia täällä Haapavedellä monenlaisista antimista . Kiitos juhlatoimikunnalle, erityiskiitos Kimmo Niskaselle ja juhlatoimikunnalle ja kaikille juhlan järjestelyihin osallistuneille.

Saimme nähdä täällä nykyistä ”kaskenraivausta”, niskaslaista yritteliäisyyttä, joka ei jää paikoilleen, kun entinen toiminta, sato, loppuu vaan etsitään uudet alueet ja tuotantosuunnat.

Säänkin ollessa meille suosiollinen, tapahtuma on tuonut esiin niskaslaisuuden valoisat puolet.

Edellisessä sukutapaamisessa Vuokatissa Niilo Niskanen kertoi kyselynsä tuloksista, mitkä olisivat niskaslaisuudella ominaispiirteitä. Mieleeni jäi yhteenvetona: ”Ihmisenä oleminen”

Tänään lainaisin Helena Anhavan runoa: ”Kysy hiljaisuudelta itseäsi”

”Naapurin tytöltäkö mallin kysyt. Naapurin työllä on oma tausta ja olot. Sait toiset perintötekijät, suunnista niiden mukaan. Oma lukunsa on jokainen. Joskus ajastaan jäljessä oleva voi olla edellä aikaansa.

Mistä me tänään ja tulevaisuudessa ammennamme voimamme?

Eiköhän meidän perustarpeemme ole edelleenkin sama.

Emme enää kaskea peltojamme. Meillä on erilaiset lähtökohdat elämäämme kuin edellisillä sukupolvilla. Kun on ”pelit ja vehkeet” kuten isäni tapasi sanoa.

Lastenlaulussa lauletaan :”Maailma on niin lavea, pikku, pikku Lauri. Siin on monta loukkoa, pikku, pikku Lauri. Tiet on siinä mutkaiset, pikku, pikku, Lauri. Katso minkä valitset, pikku, pikku Lauri”.

Läksin aikoinaan kotoa Vieremältä Järvenpäähän ja Helsinkiin. Vanhemmat toivoivat ja rukoilivat, ettei tyttö joutuisi ”liäpän jälille”. Tässä minä nyt olen.

Mieheni on kotoisin Helsingistä. Äiti totesi :”Vuan minä oon sitä mieltä, että mualaisten pitäis männä mualaesten kassa naemisiin” 20 aviovuoden jälkeen äitini totesi: ”Suattaa se joskus onnistua vaekka ottas kaapunkilaesennii miehekseen”

Samat huokaukset meillä vanhemmilla on tänään, kun nuoremmat lähtevät maailmalle, Kiinaan, Amerikkaan, kaikkialle maailmaan, etteivät joutuisi ”liäpän jälille”, kadottaisi omia juuriaan, identiteettiään ja toivoa.

Kyllä mekin olemme kolunneet monta loukkoa, olleet eksyksissä niin omilta juuriltamme kuin itseltämme. Mutta täällä me nyt olemme, iloinemme ja suruinemme. Vähän reissussa rähjäntyneenäkin joukkona juurruttamassa juuriamme.

Toivotamme avosylin joukkoomme myös uudet niskaslaiset, eri maanosista, eri kulttuurista ja kielistä tulevat jälkipolvemme.

Mitä arvostan omassa niskaslaisuudessa. Lapsuudesta muistan sen avarakatseisuuden, toisista ihmisistä välittämisen. ”Pienille ei piä olla paha” sanoi Sirkku-Marjakin yhteisen sukumme perintönä mieleen jääneen. Olen saanut myös perinnöksi toivon ja uteliaisuuden elämälle.

Ympärillämme maailma kuohuu emmekä jää osattomaksi tästä kuohunnasta. Mutta eletään ihmiseksi tätä päivää eikä menetetä toivoa huomista.

Helena Anhava päättää runonsa :”Paljoa et tarvitse :hiljaisuuden, luonnon ja läheiset, jotta luopuminen olisi helpompaa”

Meillä kotona, suuren lapsiparven kahinoidessa vanhemmat sanoivat :”Olokee roeskamata jootavoo” - ollaan roeskamata.

Helvi Klemetti

sp: helvi.klemetti(at)seutuposti.fi

puh: 0408462507

Suojastontie 23 b 8

32210 Loimaa